

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu și de avocatul Denis Ipatii în numele inculpatului Ursu Alexandru, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2018, în cauza penală, în privința lui

Ursu Alexandru XXX, născut la XXX, originar și domiciliat în XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 02.10.2015 pînă la 28.04.2016;

Instanța de apel de la 17.10.2018 pînă la 27.11.2018;

Instanța de recurs de la 25.01.2019 pînă la 06.03.2019.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 28 aprilie 2016, Ursu Alexandru a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal și în baza acestei legi fiindu-i numită o pedeapsă de 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, Ursu Alexandru la 04.02.2015, aproximativ la orele 03:30 min., aflându-se în loc public, în incinta sălii cu jocuri de noroc electronice „XXX”, administrată de SRL „XXX”, situată pe XXX, fără motiv, unde acționând din intenții huliganice, încălcând grosolan ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, cu o obrăznicie deosebită, i-a numit pe operatorul - casier, cet. Ivanova Liubovi și pe gardianul, Țanța Constantin, cu cuvinte necenzurate, după care continuându-și acțiunile sale huliganice, a aplicat lovituri cu pumnii într-un aparat de joc, în urmă acțiunilor, a deteriorat aparatul de joc, astfel stopând activitatea sălii cu jocuri de noroc.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, cet. Ursu Alexandru a săvârșit huliganism, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, care se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită, infracțiune prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal.

3. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de fond, avocatul Ipatii Denis în numele inculpatului Ursu Alexandru a declarat apel, prin care a solicitat, casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri prin care să fie dispusă încetarea procesului penal în privința lui Ursu Alexandru în baza art. 287 alin.(1) Cod penal, în temeiul art. 332 Cod de procedură penală, pe motiv că fapta lui constituie contravenție prevăzută de art. 354 Cod contravențional, dispunând neaplicarea sancțiunii pe motivul expirării termenului de prescripție. Acțiunea civilă urmează a fi lăsată spre examinare integrală în cadrul unui proces civil separat.

În motivarea cererii de apel a invocat că, Ursu Alexandru este cetățean al Federației Ruse, astfel în luna septembrie 2018 acesta a fost citat de către Judecătoria

Moscova, sectorul Preobrajenshii, pentru examinarea cauzei privind recunoașterea și executarea Sentinței din data de 28.04.2016 pe teritoriul Federației Ruse, prin care Ursu Alexandru a fost condamnat la 6 luni de închisoare.

Despre judecarea cauzei penale în privința sa și despre faptul adoptării unei sentințe de condamnare nu a cunoscut cu desăvârșire, deoarece inițial a participat la judecarea cauzei, a dat declarații și a recunoscut toate acțiunile sale, ca ulterior din necesitatea apărută să plece peste hotarele RM, cunoscând că cauza penală va fi încetată cu atragerea la răspundere contravențională, deoarece acțiunile sale întrunesc elementele unei contravenții dar nu și a vreunei infracțiuni.

Totodată, apelantul are pretenții și asupra calificării acțiunilor lui Ursu Alexandru, și anume i s-a incriminat comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, deși respectivele acțiuni maxim puteau fi încadrate conform art. 354 Cod contravențional, dar anume datorită poziției părținoare a judecătorului acesta nu a dat apreciere circumstanțelor faptice și prevederilor legale, iar în acest sens vine și caracterizarea oferită de către judecător lui Ursu Alexandru la individualizarea pedepsei, astfel judecătorul indică că „Ursu Alexandru se caracterizează negativ - reieșind din faptul că a ignorat prezența la ședințele de judecată” deși de facto judecarea cauzei efectiv a fost efectuată în 2 ședințe de judecată, și despre faptul că, Ursu Alexandru nu a fost în posibilitate de a se prezenta, ba chiar el fiind informat că cauza penală urmează a fi încetată și tras la răspundere contravențională.

De asemenea, poziția părținoare a judecătorului reiese și din faptul că, acesta la individualizarea pedepsei a constatat că, circumstanțe atenuante nu sunt, deși Ursu Alexandru personal în ședință a recunoscut integral acțiunile sale și s-a căit de cele comise, or astfel de circumstanțe reprezintă o circumstanță atenuantă care urmează a fi luată în considerare.

La individualizare pedepsei instanța a dat dovadă de nepărtinire, ori pedeapsa pentru infracțiunea prevăzută de norma art. 287 alin. (1) Cod penal, prevede amendă, muncă neremunerată în folosul comunității și în cel mai grav caz închisoare.

Instanța la aplicarea pedepsei urma să verifice posibilitatea aplicării unei pedepsei mai blânde decât cea privativă de liberate. În speță, pedeapsa alternativă arestului sunt amenda sau munca neremunerată, iar instanța în partea motivatorie sub nici o formă nu a motivat neaplicarea unei astfel de pedepse, deși anterior Ursu Alexandru nu a fost condamnat, nu are antecedente penale, a recunoscut integral acțiunile sale, nu se afla la medicul narcolog și psihiatru, se caracterizează pozitiv, precum și chiar reieșind din gravitatea faptei incriminate și circumstanțele cauzei, clar reiese că pedeapsa urma să fie una neprivativă de liberate, dar cum s-a menționat mai sus datorită părtinirii judecătorului prevederile legale au fost ignorate și adoptată o sentință total ilegală și total inecheabilă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2018, a fost admis apelul avocatului, casată parțial sentința primei instanțe, în partea stabilirii pedepsei și pronunță în acest sens o nouă hotărâre, după cum urmează.

Lui Ursu Alexandru, recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, a-i stabilit o pedeapsă de 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 90 alin. (1) Cod penal, a suspenda condiționat executarea pedepsei aplicate lui Ursu Alexandru pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

S-au menținut celelalte dispoziții ale sentinței atacate.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, pe parcursul examinării cauzei la etapa apelului, instanța a întreprins toate măsurile de asigurare a prezenței inculpatului în ședința de judecată. Astfel, inculpatul s-a eschivat de a se prezenta în ședința de judecată a Curții de Apel, deși cunoștea despre progresul cauzei penale, fiind stabilit locul aflării acestuia, în această situație, neprezentarea îi este imputabilă inculpatului, astfel încât nu se atestă încălcarea principiului contradictorialității și dreptului la un proces echitabil.

În contextul celor enunțate, prin prisma art. 321 Cod de procedură penală, instanța a conchis că, Ursu Alexandru a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței, prin neprezentarea în ședințele instanța de apel.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond a stabilit corect starea de fapt și de drept ce corespunde probelor din dosar, care au fost apreciate corect, instanța de fond încadrând just acțiunile inculpatului Ursu Alexandru în baza dispozițiilor art. 287 alin. (1) Cod penal.

Ne cătând la faptul că, inculpatul Ursu Alexandru a recunoscut vinovăția sa în comiterea infracțiunilor incriminate, săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, este dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel și anume: declarațiile părților vătămate Mardari Andrian, Ivanova Liubovi, recum și: prin procesul-verbal de cercetare la fața locului din 03.02.2015 (f.d.-9-12); prin ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 05.02.2015 (f.d.22-23b); prin procesul-verbal de examinare a obiectului din 09.06.2015 (f.d. 38); prin ordonanța de recunoaștere și de anexare a corpurilor delictive din 09.06.2015 (f.d. 39); prin procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie din 09.06.2015 (f.d. 41-41 b).

Analizând solicitarea apărării de a fi dispusă încetarea procesului penal de acuzare a lui Ursu Alexandru în baza art. 287 alin.(1) Cod penal, în temeiul art. 332 Cod procedură penală, pe motiv că fapta lui constituie contravenție prevăzută de art. 354 Cod contravențional, dispunând neaplicarea sancțiunii pe motivul expirării termenului de prescripție, instanța de apel a constatat că, acest temei nu și-a găsit confirmare la judecarea apelului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea constatării vinovăției lui Ursu Alexandru în comiterea infracțiunii.

Totodată, instanța de apel ținând cont de prevederile art. 27, 99-101 Cod procedură penală, cercetând sub toate aspectele probele prezentate de către partea acuzării și partea apărării, verificându-le minuțios, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care în ansamblul lor confirmă că în acțiunile inculpatului Ursu Alexandru sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de huliganism prevăzute de art. 287 alin.(1) Cod penal, astfel încât instanța de fond a ajuns la soluția corectă de a nu recalifica acțiunile inculpatului în baza prevederilor art. 354 Cod Contravențional, or, vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii incriminate a fost demonstrată indubitabil, prin ansamblul de probe veridice, pertinente, utile și concludente cercetate de instanța de judecată și din punct de vedere al coroborării lor.

Prima instanță just a indicat că versiunea respectivă a inculpatului nu este confirmată prin probele cercetate în ședința de judecată or, din conținut, timpul și intensitatea acțiunilor, locul și modalitatea circumstanțelor săvârșirii infracțiunii de către inculpat în privința părții vătămate, nu constituie motiv pentru a considera că

între aceștia a apărut sau existau relații de ostilitate, și nu s-a demonstrat că fapta lor constituie o contravenție.

Astfel, specific pentru infracțiunea de huliganism este încălcarea grosolană a ordinii publice, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanei.

Conținutul probelor menționate mai sus, care au fost amplu analizate și obiectiv apreciate de instanțele de fond, confirmă cu certitudine săvârșirea de către inculpați a faptei imputate, care întrunește elementele infracțiunii de huliganism, adică *atât latura obiectivă, cât și cea subiectivă a acestei infracțiuni*, deoarece acesta, fiind în loc public, prin acțiunile sale intenționate a încălcat grosolan ordinea publică, cauzându-i, motiv pentru care se respinge solicitarea apelantului în partea ce ține de *încetarea procesului penal de acuzare a lui Ursu Alexandru în baza art.287 alin.(1) Cod penal, în temeiul art. 332 Cod procedură penală, pe motiv că fapta lui constituie contravenție prevăzută de art. 354 Cod contravențional, dispunând neaplicarea sancțiunii pe motivul expirării termenului de prescripție.*

Astfel, în speța examinată de către instanța de fond n-au fost admise erorile de drept sub aspectele invocate de apelanți, care ar servi drept temei de implicare a instanței de apel în sensul casării sentinței contestate, dat fiind faptul că, hotărârea cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Totodată, instanța de apel a reținut că, autorul apelului critică hotărârea primei instanțe referitor la aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare lui Ursu Alexandru, considerând că este prea aspră.

Instanța de apel la individualizarea, stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului Ursu Alexandru, a ținut cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75, 76, 77, 78, 90 Cod penal, și anume a reținut că, infracțiunea săvârșită de inculpat este mai puțin gravă, Ursu Alexandru la evidența medicilor narcolog și psihiatru nu se află, la locul de trai se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost judecat în calitate de circumstanțe atenuante săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave și faptul că careva circumstanțe agravante, în rechizitoriu și în ședință de judecată nu au fost invocate de acuzatorul de stat, prin urmare nu s-au reținut în sarcina inculpatului.

Pornind de la gravitatea infracțiunii incriminate, de cele două circumstanțe atenuante stabilite în speță, instanța de apel a considerat că, în privința inculpatului Ursu Alexandru, pentru comiterea de către acesta a infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, este echitabilă aplicarea unei pedepse cu închisoarea pe un termen de 6 luni.

Instanța de apel a reiterat că, din materialele cauzei, dar și din circumstanțele constatate și apreciate nu s-a evidențiat necesitatea ca inculpatul să execute real pedeapsa cu închisoare stabilită supra, din motivele invocate.

Totodată, instanța de apel, analizând hotărârea judecătorească sub aspectul individualizării pedepsei, în raport cu circumstanțele cauzei, în prezenta speță, a considerat că, soluția instanței de fond în latura stabilirii modului de executare a pedepsei sunt neîntemeiate, la adoptarea cărora nu s-a ținut cont în deplină măsură de norma art. 75 Cod penal, ce prevede că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, inclusiv și ale art. 90 Cod penal, în cazul în care nu sunt careva impedimente

Conform art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor

care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Categoria și termenul pedepsei ce urmează a fi stabilit este în dependență de circumstanțele atenuante și agravante, prevăzute de art. 76-77 Cod penal, precum și efectele acestora prescise în art. 78 Cod penal.

Prin urmare, termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește luând în considerație și personalitatea infractorului, care include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului pînă sau după săvârșirea infracțiunii.

În prezenta cauză supusă judecării, sancțiunea infracțiunilor prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, imputată inculpatului prevede pedeapsa cu închisoare de pînă la 3 ani și conform art. 16 Cod penal, se consideră ca infracțiune mai puțin gravă.

Din conținutul părții descriptive a sentinței, la capitolul stabilirii tipului pedepsei inculpatului, instanța de fond a menționat că, au ținut cont de personalitatea inculpatului și gravitatea crimei comise care se califică ca mai puțin gravă, stabilindu-i inculpatului o pedeapsă de 6 luni închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, adică în limitele prevăzute de sancțiunea normei imputate.

După efectuarea acestei proceduri de individualizare și stabilirea termenului pedepsei cu închisoare, instanțele de judecată urmează să continue operațiunea de individualizare a acesteia, dar în aspectul de executare a pedepsei deja stabilite, prin numirea tipului de penitenciar și soluționarea chestiunii dacă pedeapsa numită inculpatului, urmează a fi pusă în executare ori sub condiția personalității acestuia de a se corecta și reeduca se poate de concluzionat că scopul pedepsei poate fi atins prin suspendarea executării pedepsei aplicate vinovatului pe o perioadă de probațiune.

În speța dată, instanța de fond, luând în considerație că, a recunoscut vinovăția adusă în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, lipsa circumstanțelor agravante, inculpatul nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, anterior nu a fost atras de răspundere penală, a conchis că nu este necesar de a-i stabili pedeapsă cu aplicarea art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Studiind minuțios lucrările dosarului în raport cu concluziile instanței de fond instanța de apel a considerat că, prima instanță nu și-a motivat suficient hotărârea la capitolul individualizării pedepsei și incorect a conchis de a nu aplica prevederile art. 90 Cod penal.

Așadar, instanța de apel a notat că, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de el este un incident în viața acestuia.

Suspendarea condiționată este o măsură de individualizare a executării pedepsei numită de către instanțele de judecată prin hotărâre de condamnare de a suspenda pe o perioadă anumită executarea pedepsei aplicate, dacă sunt îndeplinite anumite condiții.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii; circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

În viziunea instanței de apel, instanța de fond insuficient a abordat condițiile ce vizează circumstanțele cauzei și persoana celui vinovat.

Circumstanțele cauzei, potrivit art. 75 Cod penal, se referă atât la cele care atenuază răspunderea, cât și la cele care agravează răspunderea, de care instanța este obligată să țină cont la individualizarea pedepsei.

Potrivit hotărârii instanței de judecată în privința învinuitului au fost reținute un șir de circumstanțe ce atenuază vinovăția, iar circumstanțe agravante nu au fost stabilite.

Un alt aspect, în opinia instanței de apel, care nu a fost abordat suficient de către instanța de fond la individualizarea executării pedepsei este și persoana celui vinovat.

La capitolul persoana celui vinovat - instanța de fond trebuia să efectueze o analiză amplă a personalității infractorului, să dispună de date referitoare la calitățile fizice și psihice ale făptuitorului manifestat prin fapta comisă, în perioada premergătoare săvârșirii faptei prejudiciabile și după săvârșirea acesteia, în timpul judecății etc.

Astfel, instanța de apel, în speța dată, a găsit întemeiate argumentele apelului declarat de apărător și a constatat că concluzia instanței de fond, precum că scopul legii penale poate fi atins doar cu executarea pedepsei reale cu închisoare, ca fiind eronată și neîntemeiată.

În prezența circumstanțelor constatate, pe care instanța de apel le apreciază în cumul și pe care le consideră de o importanță semnificativă, instanța de apel a conchis asupra faptului că, modalitatea de executare a pedepsei, dispusă de către instanța de fond, nu corespunde modului de individualizare a pedepsei, ori instanța nu au stabilit circumstanțele care ar argumenta necesitatea izolării condamnatului de societate.

Astfel, instanța de apel, raportând circumstanțe reale și personale ale inculpatului Ursu Alexandru, reiterând comportamentul pozitiv al acestuia după comiterea faptei prejudiciabile, or circumstanțe care ar indica contrariul nu au fost prezentate, la norma menționată supra, a considerat că, în privința lui Ursu Alexandru sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 90 Cod penal, care reglementează condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, considerând-o drept una echitabilă, ținând cont de circumstanțele personale, în raport cu circumstanțele cauzei, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea pedepsei și va aplica în privința acestuia prevederile art. 90 Cod penal.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, procurorul, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței primei instanțe. Recurentul invocă că, instanța de apel nu s-a expus motivat asupra prevederilor art. 7, 61, 75, 76 Cod penal, ori, nu a efectuat o procedură de individualizare și stabilirea quantumului pedepsei și neîntemeiat a aplicat prevederile art. 90 Cod penal.

5.1. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Denis Ipatii în numele inculpatului Ursu Alexandru, făcând trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, declară recurs ordinar, prin care solicită casare acesteia cu dispunerea încetării procesului penal în privința lui Ursu Alexandru învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, cu atragerea la răspundere contravențională, conform art. 354 Cod contravențional. Recurentul invocă aceleași motive declarate în cererea de apel (pct. 3 din decizie).

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procuror în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror:

Recurentul a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând temeiurile respective în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acestea nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului.

Invocând motivul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală precum că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal menționează că, procurorul nu argumentează asupra căror motive din apel instanța nu s-a pronunțat, ori, din conținutul recursului rezultă că, recurentul critică aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, față de inculpat.

Referitor la motivul invocat de recurent prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, Colegiul conchide că nici acest temei nu și-a găsit confirmare, deoarece instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la casarea sentinței instanței de fond în partea stabilirii pedepsei, or în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Astfel, referitor la motivul, precum că, instanța de apel incorect a individualizat pedeapsa și greșit a aplicat prevederile art. 90 Cod penal, inculpatului Ursu Alexandru, Colegiul penal îl consideră neîntemeiat.

La acest capitol, Colegiul penal remarcă că, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei instanța de judecată are obligația să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Potrivit art. 90 alin. (1) Cod penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând seama de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, ajungând la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Colegiul penal reține că, la stabilirea pedepsei inculpatului Ursu Alexandru, aceasta a ținut cont de principiile de aplicare a pedepsei prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a ei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei care agravează ori atenuează răspunderea, de gravitatea

infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana inculpatului, care anterior nu a fost condamnat, de recunoașterea vinei, lipsa circumstanțelor agravante, inculpatul nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, conform art. 16 Cod penal, infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave, a considerat posibilă corijarea și reeducarea acestuia fără izolare de societate, dispunând suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite pe o perioadă de probațiune de 2 ani, în temeiul art. 90 Cod penal, considerând că aceasta este una echitabilă faptei comise.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal consideră că instanța de apel și-a argumentat hotărârea, care este în corespundere cu prevederile art. 384 alin. (3) și art. 394 alin. (2) pct. 3) Cod de procedură penală, bazându-se pe materialele cauzei și acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 90 Cod penal.

Respectiv, analizând materialele cauzei și hotărârea instanței de apel, Colegiul penal nu constată vreo eroare de drept gravă ce ar afecta legalitatea hotărârii judecătorești contestate.

Referitor la recursul ordinar declarat de avocatul Denis Ipatii în numele inculpatului Ursu Alexandru:

Potrivit textului recursului, recurentul invocă temei de casare a deciziei instanței de apel pct. 6), 8) semnalând și pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal reține, că instanța de apel judecând cauza, verificând și apreciind probele în ședința de judecată, în conformitate cu prevederilor art. 100 alin. (4), 101 Cod de procedură penală, a stabilit toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă.

Instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, menționate la pct. 5.1 din decizie, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare argumentată și expusă la pct. 4.1, soluție, care este susținută și de instanța de recurs, și a cărei reluare nu se mai impune. Iar celelalte argumente invocate în recursul inculpatului sunt neîntemeiate, ori potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin.(1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

De asemenea, Colegiul constată că, instanța de apel, judecând apelul a respectat prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, și-a motivat soluția adoptată în baza probelor administrate și verificate în ședința de judecată a instanței de apel, fapt reflectat în procesul-verbal al ședinței de judecată, oferind răspunsuri la toate motivele invocate în apel, iar conținutul deciziei corespunde prevederilor legale.

De asemenea, conform materialelor dosarului se atestă că inculpatul a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii săvârșite de art. 287 alin. (1) Cod penal și anume *huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea*

publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințare cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă altor persoane care curmă actele huliganice.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunile care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, ori în acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

Prin *acțiuni care încalcă ordinea publică*, se înțelege fapta săvârșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

În sensul art. 287 Cod penal, prin *violență* se are în vedere violența soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății ori violența soldată cu leziuni corporale care nu presupun nici dereglarea de scurtă durată a sănătății, nici pierderea neînsemnată și stabilă a capacității de muncă. Prin acțiuni care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită, trebuie de înțeles violarea demonstrativă a normelor etice general acceptate.

Așadar, potrivit declarațiilor părții vătămate Mardari Andrian, „... La data de 04 februarie 2015 prezentându-se la serviciu, a fost informat de gardianul Țanța Constantin și operatorul Ivanova Liubov, că noaptea, aproximativ la orele 03.30 min., o persoană necunoscută jucându-se la aparat de joc fără careva motive a lovit cu pumnii în aparatul de joc, astfel deteriorându-l după care l-a solicitarea lor de a se liniști, persoana nominalizată i-a numit cu cuvinte necenzurate, astfel ei fiind nevoiți să solicite la fața locului ajutorul poliției, fiind întreruptă activitatea sălii cu jocuri de noroc. Astfel prin acțiunile persoanei nominalizate SRL „Macartaia” i-a fost cauzată o daună materială considerabilă în sumă totală de 1300 lei. La întrebarea avocatului partea vătămată a declarat că sticla a schimbat-o din banii săi proprii.”

Potrivit declarațiilor martorului Ivanova Liubovi „... în cazinou au venit 3 persoane, care au jucat la aparate, unul din ei, „Alexandru”, fiind mai agresiv. După o perioadă de timp aceleași persoane au revenit în cazino, și „Alexandru” a început să lovească puternic în aparatul de joc. La observațiile acesteia și a gardianului Țanța Constantin de a se calma și să nu lovească aparatul de joc, persoana nominalizată continua să se comporte agresiv, iar din acest motiv nu i-a mai încărcat aparatul de joc. În acel moment persoana nominalizată a lovit cu putere în aparatul de joc, astfel deteriorându-l. Din acest motiv gardianul Țanța Constantin a fost nevoit să cheme în ajutor paza particulară și poliția.”

Astfel, Colegiul penal reține că, acțiunea inculpatului corect au fost calificate potrivit art. 287 alin. (1) Cod penal, ori acțiunile lui au fost intenționate, au avut un caracter violent, soldat cu în public și care prin conținutul lor se deosebesc printr-o obrăznicie deosebită fiind săvârșite într-un loc public.

Motivele aduse de către autorul recursului, referitor la dezacordul cu aprecierea probelor de către instanța de apel, țin de starea de fapt și nu sunt prevăzute ca temei pentru recurs stipulate în art. 427 Cod de procedură penală. La etapa recursului ordinar instanța de recurs nu efectuează un control asupra fondului cauzei, ci verifică aplicarea corectă a normelor de drept material și de procedură față de faptele constatate de instanța de fond ori, după caz, de instanța de apel. Această verificare se efectuează numai în limita temeiurilor formulate în recurs.

Colegiul remarcă faptul că, în speță, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este detaliat analizată în textele sentinței și deciziei.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că temeiurile invocate de către procuror și avocatul Denis Ipatii în numele inculpatului Ursu Alexandru, nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursurilor, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Vitalie Călugăreanu și de avocatul Denis Ipatii în numele inculpatului Ursu Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 noiembrie 2018, în cauza penală, în privința lui **Ursu Alexandru XXX**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **03 aprilie 2019**.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan